

Hồi 42**Đơn Thân Tuấn Kiệt
Nghĩa Khí Trả Thần Cừ**

Hồ lô hội chủ “Hỏa hồ lô” vỗ mạnh chiếc bụng phệ, cười ha hả, đứng trên ngôi mộ lớn nhất, mình nhảy vọt lên cao, đón ngay Cừ Thiên Hiệp cất giọng âm trầm bảo:

- Hỏa hồ lô khi động thủ, bốn giáo chủ đâu cần phải đích thân xuất mã làm gì ?

Cừ Thiên Hiệp lớn tiếng nói:

- Hỏa hồ lô ! Vậy còn những ai, người hãy gọi nốt ra đây ! Càng nhiều càng tốt !

Hỏa hồ lô cười hênh hếch làm lắc lư cái đầu tí tẹo nằm chễm chệ trên tấm thân bồ, bằng giọng nói tự phụ hét lên:

- Tiểu tử ! Đêm nay chẳng cần phải giở hết công phu, người cũng đủ thấy uy danh của hội thủ, mà phải cúi đầu thán phục ! Người hãy nghe đây, không một người khách lạ nào dám nhúng tay vào đây cả, chỉ có một “Hỏa hồ lô” cũng đủ tiếp đãi ... người !

Vừa nói dứt, hấn giương đôi mắt ti hí nhìn vào Lăng vằn đã hạc một trong nhóm Ngũ hạc bạc bang lại neho mắt nhìn Dạ du tỏ vẻ hiu hiu tự đắc.

Cừ Thiên Hiệp nghe lời nói của hấn quá vô vị, mặt mũi kiêu căng rất dễ ghét, lửa giận đã nung sôi đầy ruột, nên không nhẫn nại được, thanh Khô trúc thánh kiếm được tuốt ra khỏi vỏ, hét to như sấm nổ:

- Hỏa hồ lô ! Người đừng khoát lác, hôm nay ... dù người có phất vàng lên mặt, cũng chưa được gọi là hán tử, đừng tự hào là kẻ trượng phu !

Hỏa hồ lô cười sằng sặc, bằng giọng nói âm ma như quỷ rên ngoài mộ địa:

- Tiểu tử cuồng si kia ! Cũng bởi người chưa rõ Hỏa hồ lô lợi hại, người hãy hỏi bọn chúng thì rõ !

Hấn vừa nói vừa đưa tay chỉ vào mặt, năm người của Bạch hạc bang và Dạ du thần cừ.

Quả đúng như lời hấn nói, sáu người này thoáng hiện trên mặt một tia nể sợ, nhưng không để lộ nét giận hờn hay mở lời đính chánh, tất cả đều mặc nhiên nín lặng, chứng tỏ bọn chúng đã nể sợ Hỏa hồ lô đôi phần.

Cừ Thiên Hiệp nhìn thấy thế, phá lên cười ngất, lại nặng giọng bảo:

- Hừ ! Dưới mắt Cừ mỗ người không có phân lượng nào !

Vừa nói dứt, thanh “trúc kiếm” lượn nhanh một vòng tròn, tỏa ra muôn đạo kim quang vàng rực sáng chói cả vùng.

Hỏa hồ lô xám mặt, toàn thân run lên bần bật, như con lợn sẽ bị chọc tiết, cao giọng gào lên:

- Tiểu tử thật to gan ! Người hãy nhắc lại câu nói vừa rồi xem !

Cừ Thiên Hiệp cười hi hí đáp ngay:

- Dưới mắt Cừ mỗ người không có phân lượng nào !

Hỏa hồ lô run lên từng thớ thịt, mặt hường hóa tía, trầm giọng hét to:

- Tiểu tử cuồng đồ ! Trời cao, đất dày người nên hiểu thế, ngày mai bốn hội chủ sẽ trở lại, lấy võ công và luận chuyện với người !

Vừa nói xong, hấn quay mình toan cất bước, Cừ Thiên Hiệp thấy thế dùng thuật “Lôi hành cửu chuyển” lắc mình một cái đã cản hấn bước đi của hấn.

Hỏa Hồ Lô biến sắc, rống lên:

- Người đợi đến ngày mai chẳng được sao ?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười, đôi mắt tựa điện quang, nhìn thẳng vào mặt Hỏa Hồ Lô, bằng những tia kinh khiếp, mũi khô trúc thánh kiếm chĩa lăm lăm, tựa hồ như muốn đâm vào mũi hấn. Cừ Thiên Hiệp gần từng một:

- Hỏa Hồ Lô ! Người toan chạy đi đâu, hãy để lại cái gì làm tin chứ ?

Hỏa Hồ Lô rống lên liên hồi như quỷ hú bằng giọng nói căm hờn gất lên:

- Cả gan thật ! Có ai dám đối đãi với bốn hội chủ như thế đâu ? Hôm nay chỉ có người là người thứ nhất !

Cừ Thiên Hiệp tiến gần một bước, và đồng dục nói to:

- Không có gì là cả gan cả ! Hôm nay ta muốn hiến cho người xem trời cao bao nhiêu và đất dày bấy nhiêu !

Hỏa Hồ Lô lui lại một bước, vừa rít lên như quỷ hú rừng khuya bảo:

- Tiểu tử, nếu hôm nay ngươi động đến sợi lông trong mình ta, thì trong năm tỉnh đất Trung Nguyên không còn một tắc đắc cho ngươi dừng chân nữa !

Cửu Thiên Hiệp cười nhạt đáp:

- Ta không tin được !

Hỏa Hồ Lô chớp nhanh đôi mắt nhỏ, hốt nhiên đôi mày cau lại, hia tay duỗi thẳng ra, mau như tia chớp hai tay với chớp vào thanh “khô trúc thánh kiếm” thế mạnh khôn tả, đồng thời hấn quát thật to:

- Hãy nộp cho ta !

Nguyên Cửu Thiên Hiệp muốn dùng thế giết gà dọa khỉ, khiến cho Hỏa Hồ Lô nhận sự thua thiệt, đồng thời gây cho Bạch Hạc bang và Dạ du thần cừu mất tinh thần, tuyệt nhiên không cố ý sát nhân.

Bấy giờ, Hỏa Hồ Lô đột nhiên đổi ý đưa tay cướp lấy thanh kiếm, khiến Cửu Thiên Hiệp cả kinh. Trong khi cấp bách, chàng giật tay kiếm lui ra sau và quát lớn:

- Người muốn chết sao ?

Không ngờ, chàng thuận tay xốc mạnh dui kiếm về phía trước, vô hình tung biến ra chiêu thứ mười ba “thập nhị sanh tiêu kiếm pháp” là chiêu “Mạng vận chi kiếm” mũi kiếm dăng lên, dốc xuống, chiêu kiếm tinh diệu tuyệt luân, biến hóa vô cùng, thật là chiêu kiếm hy thế tuyệt học.

Thử hỏi, Hỏa Hồ Lô chỉ cách Cửu Thiên Hiệp trong gang tấc, làm sao né tránh kịp ? Dù cho có trông thấy cũng khó thoát khỏi đường chiêu khốc liệt này. Chỉ nghe một tiếng “Ồi” đau đớn nổi lên, đạo hồng quang bắn ra tứ phía, lưỡi kiếm “khô trúc thánh kiếm” cắm vào bụng Hỏa Hồ Lô hàng tấc, tuy không soi thấu đến lưng, nhưng máu huyết theo sống kiếm tuôn ra xối xả.

Hỏa Hồ Lô hai tay cướp “thanh kiếm” bấy giờ hai tay cũng nương theo đà kiếp áp vào bụng, “Khô trúc thánh kiếm” là vật kỳ cổ bảo vật nên sắc bén vô cùng, cho nên mười ngón tay của Hỏa Hồ Lô bị đứt tiện, rơi lả tả trên mặt đất, máu huyết văng bắn tứ phương trông rất hãi hùng, ghê rợn.

Sự việc biến hóa xảy ra trong cái ngoảnh đầu, chớp mắt, ngoài sức tưởng tượng của Cửu Thiên Hiệp.

Cừu Thiên Hiệp vừa thấy máu tươi phun loạn xạ, bèn kêu lên một tiếng “A” kinh ngạc tay rút mạnh thanh trúc kiếm và thối lui ra sau mấy trượng, trố mắt kinh hoàng, tấm thân phì nộn của Hỏa Hồ Lô đảo nhanh mấy vòng và ngã quỵ xuống đất, chàng cố nén sự kinh ngạc kêu lên:

- Cướp giết quen thói ! Người chỉ là bóng nước, mới hiện ra đã tan ... ! Ta tưởng người là mãnh hổ, không ngờ chỉ có mảnh giấy bong đầu hổ dọa người !

Hỏa Hồ Lô hai tay ôm bụng lăn lộn trên mặt đất, thân hình hấn ướp đầy máu, vàng trán mồ hôi rịn ra từng giọt bằng hạt đậu, đôi môi mấp máy rên rĩ từng tiếng đứt quãng:

- Người ... người ... hãy thương ... mạng ... ta ... Ôi ! Mạng tađã ... hết ... !

Nói đến đây, đôi mắt hấn trợn to lên, hai tay duỗi thẳng, máu huyết trào ra lai láng ướt đầm bụng. Ôi ! Một tiếng nói sau cùng, hấn hé miệng phả ra một búng máu tươi, tay chân duỗi thẳng ra, giấy đành đập chết tốt, thân hình của hấn đầm máu ướt như xối trôn rất thảm hại.

Cừu Thiên Hiệp tuy hung hăng cũng lắm giết người đã nhiều, nhưng cái thảm trạng này, đối với chàng là lần đầu tiên, vì chàng thấy Hỏa Hồ Lô trong tay không có tác sát, nhân đó, chàng cảm thấy lương tâm mình cắn rứt từng hồi, một niềm hối hận xung lên làm chua ngáp cả tâm hồn. Nhưng, hiện tại không cho phép chàng nghĩ ngợi vì kẻ địch vây phủ như gọng kiềm, không thể chính mình để lộ ra sắc tái sợ sệt được, do đó chàng chép miệng nói:

- Diệu võ dương oai, nhưng không ngờ bản lãnh của người chỉ có thế !

Dạ du thần cừu từ lâu chỉ đứng xa xa nhìn, không lên tiếng. Bấy giờ mới phá lên cười lạnh lãnh, bằng giọng nói vu oan giá họa gắt lên từng tiếng:

- Đã giết người không tác sát trong tay, mà người dắc ý lắm sao ... để rồi người xem hậu quả của nó.

Cừu Thiên Hiệp dựng ngược đôi mày lưỡi kiếm, đưa đôi mắt rọi thẳng vào Dạ du thần cừu, quát to lên:

- Người bảo gì ? Người muốn đi theo con đường của Hỏa Hồ Lô đấy à ?

Dạ du thần cừu cười hề hề nói:

- Người giết thác Hỏa Hồ Lô, tức là người rắp chông gai trên bước tiếng của người ! Người thắc mắc làm chi đến ta ? Dạ du thần cừu chưa nhúng tay vào việc gì cả !

Hắn nói vừa dứt, bỗng nhiên, nhiều tiếng gió loạn vang lên, từ trên cao hạ xuống tròng mười mấy bóng người, dẫn đầu là một người khá cao niên, đầu chít khăn the nhỏ sớ, mặc áo trường bào thắt lưng xanh, dáng điệu rất khoan thai nho nhã, mặt trắng như dồi phấn mắt sáng như sao, miệng rộng, mũi thẳng, điểm cho gương mặt dài trang năm chòm râu điểm bạc dài đuột, tay tả cầm cây quạt tiêu diêu, sau lưng đeo thanh trường kiếm, thần thái rất phong nhã dật trần, đi theo sau hắn là mười người trung niên, trang phục văn sĩ mỗi người đều cầm quạt đeo kiếm như nhau, thật là tướng mạo đường đường, oai phong lẫm lẫm.

Người văn sĩ dẫn đầu của toán người này, khi vừa hạ xuống đất, đã trầm giọng hỏi to:

- Ai giết thác Hỏa Hồ Lô ?

Cừu Thiên Hiệp xốc nhanh “Khô trúc thánh kiếm” vừa bước đến một bước, cất giọng trầm hùng nói to:

- Chính tay tại hạ !

Người lạ cầm quạt che trước bụng, đảo mắt ngó bốn phương, bước tháo ra sau nữa bước, nhẹ giọng hỏi:

- Là người ?

Cừu Thiên Hiệp để thánh kiếm ngang bụng thản nhiên nói:

- Chính tại hạ, người muốn thay hắn mà báo cừu ư ? Ta sẽ hầu tiếp và chẳng sợ !

Không ngờ, người văn sĩ ngược mặt lên trời cười sang sảng, giọng cười trong ấm hào hùng, một lúc lâu hắn lên tiếng:

- Xin lỗi cung mỗ đến hơi đường đột !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, mặt bạc hóa hồng, sử kinh ngạc hiện nhanh lên khóe mắt, vì chàng đoán biết kẻ đối diện với mình tự xưng là Cung mỗ chắc chắn là chủ môn của Tiên Hà phái Thiên Thủ vệ đà Cung Chấn Viễn.

Nhân đó, chàng thâu ngay kiếm thánh, vòng tay thí lễ, hỏi:

- Văn bối xin hỏi, tiền bối đây có phải là chủ môn phái Tiên Hà, mà người người đều xưng tán là Thiên thủ vệ đà Cung tiền bối phải chăng ?

- Phải đấy, chính tại hạ là Cung Chấn Viễn.

Cừu Thiên Hiệp nhìn kỹ hắn quan sát vừa chép miệng khen thầm:

“Thật là danh môn chánh phái có khác, đối với bọn Dã Hổ, tà ma ngoại đạo phong cách khác xa hẳn một trời một vực !”

Nghĩ đến đây, khí giận đã tiêu bớt phần nào bèn điềm đạm nói:

- Tiền bối đã gửi thiệp đòi hầu, chẳng rõ có điều chi dạy bảo ?

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn điềm đạm nói:

- Dĩ nhiên là có !

Lão lại đưa mắt quan sát, nhìn từ đầu đến chân Cửu Thiên Hiệp, đồng thời đôi mắt ngó chăm chăm vào thanh “Khô trúc thánh kiếm” Một lúc lâu hẳn mới từ tốn bảo:

- Nghe trong giới giang hồ võ lâm đồn rằng, trong nay mai Cửu lão đệ thanh dự sẽ oai trên giang hồ, để rồi tự xưng là “Thiên hạ đệ nhất kiếm”. Tiên Hà là một phái được liệt vào hàng có thanh dự võ lâm ... cho nên có ý muốn ... biết qua một vài chiêu số !

Nguyên Tiên Hà phái là một phái nổi danh về kiếm thuật, một phái chánh tông, thanh dư không kém Võ Đang phái là bao nhiêu.

Theo lời nói của vị chủ võ môn Tiên Hà phái thì việc này đối với Cửu Thiên Hiệp chỉ vì cái riêng “Thiên hạ đệ nhất kiếm” đã khiến hắn bất mãn và không thể phục được.

Thiết tưởng trong giới võ lâm, chỉ vì một chữ “Danh” mà gây không biết bao điều oan oán, thì tâm ý của vị chủ võ môn phái Tiên Hà cũng không có gì là lạ !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua những lời hắn nói, bất giác nở một nụ cười khổ sở và từ từ tiếp lời:

- Sở dĩ có cái danh “Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ” là do tiếng đồn của người đời họ oán ghét tại hạ chứ tại hạ có bao giờ dám nhận một danh vị như thế ! Vì tại hạ suy nghĩ, những lời bịa đặt nên chẳng lưu ý làm gì. Quý chủ võ môn đã có lòng chỉ dạy, bất luận điều gì tại hạ đâu dám chối từ.

Chàng nói xong, đưa thanh kiếm vào vỏ, đứng yên như pho ngọc tượng, trông lẫm liệt vô cùng.

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn phá lên cười to nói:

- À ... ra thế ! Người nói thật đấy chứ ?

Nói xong hắn đưa tay chỉ vào năm người mặc ngân y của Bạch Hạc bang và Dạ du thần cừu, dục giọng hỏi tiếp:

- Quý vị đây là đồng bạn của người à ?

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt nói:

- Sự thật thì trái lại ! Mấy vị đây là kẻ đối địch với Cừu mỗ !

Bấy giờ, một tên ngân y trong số năm tên Bạch Hạc bang bước đến trước mặt Cung Chấn Viễn vòng tay thi lễ nói:

- Lãng Văn Dũ hạc xin chờ ra mắt chưởng môn !

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn hơi cau mày, vội vòng tay đáp lễ nói:

- Ngũ vị thiếu bang chủ đã vâng mạng rời Bạch Hạc cốt đấy à ?

Năm tên ngân y đều vòng tay một loạt nói:

- Chính chúng tôi vâng lệnh gia phụ đến đây.

Cung Chấn Viễn cả cười hỏi tiếp:

- Có phải vì sáu chữ “Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ” mà đến hay chăng ?

Năm tên ngân y đã hạc ngập ngừng đáp:

- Việc ... không phải việc này !

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn nghe qua cau mày nghĩ ngợi, tay hữu cầm quạt nhíp mạnh hai cái vào tay tả, vui vẻ hỏi:

- Chứ các người đến gặp Cừu Thiên Hiệp làm gì ?

Năm tên ngân y đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều im lặng, không nói được nửa lời, chúng đứng trơ trơ như mấy con hạc lạc.

Bấy giờ Dạ du thần cứu bước tới trước mặt một bước, cất tiếng cười hăng hắc âm điệu hiểm ác vô cùng, bằng giọng nói âm âm trầm trầm bảo:

- Cung đại chưởng môn ! Người vì danh mà đến còn Bạch Hạc bang của chúng lại vì lợi mà lại, và kẻ đã chết là Hỏa Hồ Lô hẳn lại muốn gồm thâu cả danh lẫn lợi, do đó hẳn mới đến Diêm la bửu điện để khiêu nại !

Cừu Thiên Hiệp không nhìn thấy vẻ thâm độc ác ngầm của hắn, nên vội hỏi:

- Còn người ... tại sao cũng đến ?

Dạ du thần cứu rút cổ lại, trông thấy rất kỳ khôi cổ quái, hắn lắc lư chiếc đầu nhọn bằng giọng nói âm hàn, cười hề hề đáp:

- Ta đấy à ! Ta đến xem sự náo nhiệt của trò nhân thế ... để vui chơi !

Cừu Thiên Hiệp bữu môi, mắng nhỏ:

- Hừ ! Bộ “vó” như người cũng dám đến đây à ?

Dạ du thần cừu làm ngơ không đáp, hấn đưa mắt ngó Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn như thăm hỏi ý kiến.

Cung Chấn Viễn cười nhạt bảo:

- Dạ du thần cừu, người bớt những trò múa mép, lãng du ! Hôm nay, ở đây có gì lý thú, vì tình thế không tiện cho người ... !

Dạ du thần cừu hơi chột dạ, nhưng hấn vốn là người tinh ma quỷ quyết bèn cất tiếng cười hềnh hếch nói:

- Tình thế hiện giờ đã đổi mới ... chứ có gì là không tiện ?

Cừu Thiên Hiệp gần giọng quát:

- Tình thế đổi mới là nghĩa gì ?

Dạ du thần cừu chỉ vào cổ thi hài Hỏa Hồ Lô cười hề hề, bằng giọng nói âm ma lạnh lẽo bảo:

- Người giết nó ! Đêm nay Dạ du thần cừu này sẽ ghi ở lòng mình mãi mãi sự tàn ác hãi hùng !

Cừu Thiên Hiệp trầm giọng gắt:

- Người có quen biết Hỏa Hồ Lô à ?

Dạ du thần cừu nói như rên:

- Tuy không quen biết, nhưng việc này quan hệ khá to ! Người dùng kiếm giết thác Hỏa Hồ Lô, lại có mặt chúng ta tại tràng này ... Ôi ! Khổ cho tấm thân ... vì việc này sẽ đồn đãi khắp nơi ... Ôi ! Chỉ sợ ... sợ ...

Nói đến đây hấn bỗng phá lên cười lạnh lạnh, giọng cười hàm chứa sự âm trầm ác hiểm, khiến người nghe chán ghét vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp nghe hấn nói, hàm chứa sự buộc tội cho mình bèn nổi giận rút thanh trúc kiếm vung lên, gắt to:

- Người muốn thay hấn báo thù à ?

Dạ du thần cừu nói nhanh:

- Ta không có ý định đó ! Song ta chẳng bỏ qua vụ này !

Cừu Thiên Hiệp thấy hấn gần gần đỡ đỡ, nên nổi giận xung thiên, nhắc mình đi hai vòng, nhanh như chớp tay tả chàng chop mạnh cổ Dạ du thần cừu quát lớn:

- Người muốn gì ? Hãy nói mau ?

Dạ du thần cừu mặt mày biến sắc, song vốn dĩ là con người quý quyết hấn đổi giọng đánh thép gầm lên:

- Người hãy dùng kiếm giết ta đi, ta bằng lòng chết dưới thanh kiếm báu. Một kẻ trong tay không tấc sắt ... ta và Hỏa Hồ Lô số phận như nhau ... Giết ta đi ... nếu không thì ...

Cừu Thiên Hiệp quát lớn:

- Nếu không thì sao ?

Dạ du thần cừu rít lên:

- Nếu không thì ta sẽ đem câu chuyện hôm nay mà truyền bá cho mọi người rõ về hành động giết Hỏa Hồ Lô ...

Cừu Thiên Hiệp bật cười khì, một tay nắm cổ một tay bợ hông Dạ du thần cừu, giở hông lên cao ném văng ra xa mấy trượng, đồng thời chàng cao giọng hét to:

- Chuyện ta làm ta chịu, kẻ trượng phu nào có sợ ai ? Vì người biết nói câu này ta tha người khỏi chết !

Dạ du thần cừu là một lão gian manh cụ cốt, nguyên hấn đã thấy tận đáy lòng Cừu Thiên Hiệp là một kẻ trượng phu quân tử, nên dùng lời khách sáo cho khỏi chết, sau khi bị ném xa hấn lồm cồm ngồi dậy vừa rên rĩ:

- Hiện giờ người không chịu giết ta để khóa miệng ư ? Người sẽ hối hận trong tương lai !

Cừu Thiên Hiệp nổi xung, khoát tay gắt âm lên:

- Đi ... đi cho khuất mắt ! Ta thấy người như cỏ nội hoa ngàn không có gì đáng kể !

Dạ du thần cừu lại cười hềnh hếch, gật gù bảo:

- Rất xứng đáng là hạo khí nam nhi !

Nói xong hấn vận dụng toàn lực nhảy lên cao một trượng, vượt qua bãi tha ma chạy như bay biến, trong nháy mắt đã biến mình vào đêm tối âm u ...

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn bất giác thở ra một hơi dài nảo ruột nói:

- Cừu lão đệ ! Trong tương lai ngươi bị phiền toái nhiều đó !

Cừu Thiên Hiệp không rõ sự gì nên vội hỏi:

- Vậy tiên bối muốn bảo gì ...

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn lấy tay chỉ vào vũng máu và cổ thân của Hỏa Hồ Lô đang quần quai dưới đất, từ từ đáp:

- Cừu lão đệ ! Người phóng thích Dạ du thần cừu là làm một việc thất sách !

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười nói:

- tại hạ không sợ hấn điều ngôn về việc này !

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn giữ cây quạt tiêu điều phất nhẹ vào bụng mấy cái, bằng giọng nói âm trầm trầm bảo:

- Hấn không có gì đáng ngại, nhưng tiếc thay, Hồ Lô hội, hội viên tràn ngập cả giang hồ, đi đâu cũng chạm phải chúng, tuy chúng toàn là hạ lưu nhân vật, nhưng không thiếu tay cao thủ. Bọn chúng đối với hội chủ kính trọng tựa thần minh như hôm nay nhờ chết dưới kiếm lão đệ, lại không được rõ ràng lắm mà người thả lỏng cho Dạ du thần cừu đi, tất nhiên hấn sẽ thêm dầu thêm mỡ và kinh khủng hóa câu chuyện rồi tung ra khắp mặt giang hồ, một đồn mười, mười đồn trăm, thì há chẳng phải là sự phiền hà sâu nảo về sau hay sao ? Ví như Cừu lão đệ có tài kinh thiên bạt chúng, cũng không thể ngừa được kẻ ném đá giấu tay, thì khắp mặt giang hồ người ở đâu lâu được !

Bằng giọng nói trong êm, Cung Chấn Viễn nói rõ từng tiếng một, khiến người nghe phải rung cảm và nhận thấy rất chí lý, chí tình.

Cừu Thiên Hiệp tánh tình khảng khái, ý chí kiêu hùng, chuyện mình làm mình chịu, nên chàng từ tốn đáp lời:

- Cung tiên bối lời vàng khuyên nhủ, thật chí lý chí tình nhưng tiếc thay, việc này tại hạ coi như rơm rác vệ đường. Chỉ vì tại hạ không sợ cuồng phong nổi dậy, làm sập chòi câu ngư phủ, Hồ Lô hội có biên bức khắp non sông đi nữa, tại hạ vẫn chẳng sợ nào ?

Cung Chấn Viễn gật gù nói tiếp:

- Lão đệ có lòng hào khí, khiến Cung mỗ bội phục muôn vàng !

Bấy giờ ... năm tên ngân y, thiếu bang chủ của Bạch hạc bang, đột nhiên chúng vòng tay hướng vào Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn, cung kính thưa:

- Tiểu diệt chờ đợi đến giờ này, xin thế bá thứ lỗi !

Cung Chấn Viễn hơi ngạc nhiên nói:

- Ngũ vị thiếu bang chủ quá nhún nhường !

Năm tên dã hạc đồng nói:

- Vì chúng diệt nhi có lời ước hẹn với Cửu Thiên Hiệp tại đây, lại là vâng mệnh gia phụ mà hành sự, ắt có một sự trao đổi nhau ... hầu sớm về cốc để phục mệnh !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua, chẳng đợi Cung Chấn Viễn trả lời, vội ngắt lời bảo:

- Dã hạc thiếu bang chủ ! Các người muốn xuất đao hãy đến đây !

- Soạt !

Một đạo bạch quang quay tròn chớp lóe, tiếp theo đấy ba bốn rồi năm bóng ngân quang sáng màu bạc, năm vị thiếu bang chủ Bạch Hạc bang đều tung mình nhảy ra tràng đấu “leng keng” nhiều tiếng nổi lên, năm ánh thép sanh biếc lóe ra năm đạo hào quang lạnh ớn người, năm thanh trường kiếm được tuôn ra khỏi vỏ thủ thế.

Cửu Thiên Hiệp thấy năm tên cùng nhảy ra một lượt, bèn đứng thẳng người tay vận công, cất tiếng cười cuồng ngạo bảo:

- Các người hãy cẩn thận ! Mời cả năm vị cùng tấn chiến !

Năm tên thiếu bang chủ Bạch Hạc bang cùng rống lên một loạt, tay hữu vận công phổ vào thanh kiếm, thân hình như con hạc nội múa nghệ thường nhảy một loạt đến bên Cửu Thiên Hiệp, đồng thanh hét to:

- Hãy xem chiêu thế của chúng ta !

Bọn chúng vừa nói dứt, năm thanh kiếm giơ cao, vũ lộng mạnh, phát ra tiếng gió “vi vèo” ánh thép xanh tỏa rực trời, uyển chuyển như muôn đóa hàn mai, biến ảo như gươm rừng kiếm bể năm đạo ngân tinh xoáy tít như năm luồng gió lốc bay xoăn vào người Cửu Thiên Hiệp, thế mạnh hơn cửa núi xẻ rừng.

Luận về kiếm thuật năm người này là cao thủ đệ nhất của Bạch Hạc bang, địa vị lại là thiếu bang chủ, mà Bạch Hạc bang lại chuyên sử dụng kiếm thuật, ngoài Cửu đại môn phái ra ít có người nào sánh nổi sự uyên bác của chúng về kiếm thuật và công lực.

Nhưng sánh với Cửu Thiên Hiệp lại khác nhau một trời một vực. Về Cửu Thiên Hiệp đã may mắn nhận được quyển “Bộ thiên tàng thiết hạo khí thư” và Thường thắng bát kiếm, lại thêm một độ kỳ duyên nơi địa huyết học được “Thập tam sanh tiêu”. Mười

ba chiêu kiếm tốt đời, cho nên tổng kết lại đường kiếm thuật của chàng là một đường kiếm bí truyền, siêu linh, tuyệt học.

Cho nên, năm đường chiêu như sao sa bão táp cuốn đến mình, Cừu Thiên Hiệp vẫn thản nhiên đứng nguyên thế, tay tuốt nhanh thanh trúc kiếm quay một vòng trước mặt, mỉm cười quát to:

- Năm vị hãy đề phòng !

- o O o -